

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 7. dubna 2015 v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Holíka a soudců JUDr. Pavla Peláka a Mgr. Romana Drahného **o odvolání obžalovaného Z [redacted] B [redacted], nar. [redacted] v [redacted], kuchaře, bytem [redacted], proti rozsudku Okresního soudu v Ustí nad Orlicí ze dne 28. 1. 2015, č. j. [redacted], takto:**

*Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 tr. řádu **zrušuje ve výroku o uložení trestu a ve výroku o náhradě škody ve vztahu k poškozeným M [redacted] Š [redacted], M [redacted] Š [redacted], Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR a Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje tak, že obžalovanému se za přečiny usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ohledně nichž zůstal výrok o vině v napadeném rozsudku nezměněn, ukládá podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody na jeden (1) rok a čtyři (4) měsíce.*****

*Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazuje **do věznice s dohledem.***

*Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na pět (5) let.***

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému **ukládá povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené M. Š., nar. , bytem , částku 35.469 Kč.**

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená M. Š. se zbytkem svého nároku na náhradu škody **odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.**

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se **poškození M. Š., nar. , bytem , Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Regionální pobočka Hradec Králové se sídlem Hořická čp. 1710/19a) Hradec Králové a Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra ČR se sídlem Kodaňská čp. 1441/46, Praha 10 odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.**

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným ze spáchání přečinů usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Za tyto přečiny byl obžalovanému uložena úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody na dva roky. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovaný pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznic s dohledem. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému dále uložena trest zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na pět let. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému uložena povinnost, aby zaplatil na náhradu škody M. Š., nar. , bytem , částku 275.469,- Kč, M. Š., nar. , bytem , částku 240.000,- Kč, Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR, Regionální pobočka Hradec Králové, se sídlem Hořická čp. 1710/19a) Hradec Králové, částku 147.703,- Kč, Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR se sídlem Kodaňská čp. 1441/46, Praha 10, částku 62.878,- Kč. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli poškození M. M., nar. , bytem , M. M., nar. , bytem , M. M., nar. , bytem , S., nar. , M. S., nar. , oba bytem , odkázáni se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byly poškozené M. Š. a M. Š. odkázány se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se shora uvedených trestných činů dopustil obžalovaný tím, že dne 14. 3. 2014 kolem 14.45 hodin na silnici č. III/31513

v obci [REDAKCE], okr. [REDAKCE], jako řidič osobního vozidla zn. Volkswagen Passat, [REDAKCE] s připojeným přívěsným vozíkem zn. Agados VZ 3351, [REDAKCE] s nesprávně upevněným nákladem dřevěných briket v paletě vlivem nepřiměřené i nedovolené rychlosti jízdy projížděl levotočivou zatáčku tak, že došlo k rozkmitání přívěsu za vozidlem a ke vzniku nestabilního stavu soupravy, následně došlo k převrácení celé soupravy na pravý bok a jejímu smýkání po komunikaci, poté se souprava rozpojila, oddělené osobní vozidlo přešlo do protisměrné části vozovky a na levou krajnici, kde se převrátilo, odpojený přívěsný vozík pokračoval v přímém směru jízdy, kde došlo nejprve ke střetu s cyklistou jedoucím na komunikaci ve stejném směru, přičemž cyklista J. B. [REDAKCE], nar. [REDAKCE], utrpěl zranění, na jejichž následky téhož dne zemřel. Dále vozík narazil do mimo vozovku zaparkovaného vozidla Ford Fiesta, [REDAKCE] a chodce V. P. [REDAKCE] nar. [REDAKCE], stojícího u tohoto vozidla, který byl odmrštěn a při pádu utrpěl kompresivní zlomeninu obratlového těla Th 12-L2 s nutností operativního řešení, hospitalizací do 29. 3. 2014, s dlouhodobým léčením trvajícím do současné doby a předpokládanými trvalými následky. Tímto jednáním obžalovaný porušil ustanovení § 18 odst. 1, 4 § 5 odst. 1 písm. i), § 52 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání do všech jeho výroků. Podle něj nebyla věc náležitě objasněna a nebyly provedeny všechny důkazy nezbytné k důslednému objasnění věci. V dosavadním řízení se orgány činné v trestním řízení náležitě nezabývaly obhajobou obžalovaného týkající se vlivu nerovnosti vozovky na vyvolání dopravní nehody. Okresní soud nepřipustil předložení posudku dalšího znalce [REDAKCE] M. [REDAKCE] M. [REDAKCE], jehož obžalovaný požádal o vypracování znaleckého posudku. Z tohoto nového posudku ovšem vyplývá, že rozhodující příčinou nehody bylo najetí vozíku do nerovností před zatáčkou, nikoliv samotná nepřiměřená nebo nedovolená rychlost jízdy v zatáčce, jak dovozoval znalec [REDAKCE] K. [REDAKCE]. První dřecí stopy od přívěsného vozíku jsou totiž patrné hned na začátku zatáčky, k rozkývání přívěsu tedy zřejmě došlo už před zatáčkou. I když obžalovaný daným místem projíždí často, je přesvědčen, že není v jeho silách, aby si zapamatoval všechny nerovnosti na trase, když navíc se jinak chová samotné osobní auto, jinak naložený vozík v situaci, kdy do nerovností mohly vjet současně obě nápravy přívěsu. Obžalovaný nesouhlasí s názorem, že by jeho nedbalost měla spočívat i v tom, že neměl s přepravou podobného nákladu žádné zkušenosti a předem si neopatřil žádné informace o vhodném způsobu přepravy a zajištění nákladu. Obžalovaný mimo jiné vypověděl, že s přívěsnými vozíky najel mnoho kilometrů, převážel na nich řadu jiných nákladů, informace měl i od známých, z internetu i z odborné veřejnosti. Na místě nakládky sledoval i nakládání palet jiným odběratelům. Sám pak uvedl, že mu je celé věci líto, v budoucnu by si raději zaplatil převoz nákladu odbornou firmou.

Výhrady vznesl obžalovaný i k následku na zdraví u poškozeného V. [REDAKCE] P. [REDAKCE]. Zjistil totiž, že jmenovaný již dříve utrpěl poranění při pádu z výšky. K tomu navrhl rovněž doplnit dokazování. Za nepřiměřeně přísný označil obžalovaný i uložený trest. Podle něj okresní soud prakticky vůbec nezhodnotil dosavadní řádný

život obžalovaného, jeho velmi dobré pracovní hodnocení i postoj k věci a k náhradě způsobené škody. Nepodmíněný trest odnětí svobody v dané věci pokládá proto obžalovaný za nepřiměřeně přísný.

Podle obžalovaného by dokazování mělo být dále doplněno posudkem znalce ■■■ M■■■ M■■■, přehráním videoprojekce z obou znaleckých posudků z oboru dopravy, výslechem svědka S■■■, který slyšel od poškozeného, že už před touto nehodou spadl z výšky, novým výslechem poškozeného i znalce ■■■. B■■■ k této okolnosti. Navrhl proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a pokud by dovedl, že jde o rozsáhlé a obtížně proveditelné dokazování, aby věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Pokud by odvolací soud sám zmíněné důkazy provedl, měl by uvážit, zda lze v jednání obžalovaného spatřovat vůbec porušení důležité povinnosti, měl by dále zohlednit okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného i listiny dokládající, že požadovaná náhrada škody již byla příslušnou pojišťovnou vyplacena a měl by poté rozhodnout o uložení mírnějšího trestu, nikoliv nepodmíněného trestu odnětí svobody, snížit i výměru trestu zákazu činnosti a nepřiznávat nárok na náhradu škody, která byla v mezidobí proplacena pojišťovnou.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku, než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výroky podáno odvolání.

Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení odvolací soud přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo. Dospěl poté k následujícím závěrům.

Okresní soud v průběhu hlavního líčení věnoval projednání věci značnou pozornost, provedl podrobné a obsáhlé dokazování a z provedených důkazů vyvodil závěry, které v nich mají přesvědčivou oporu. Jedním z významných důkazů podstatných pro posouzení věci byl i posudek znalce z oboru dopravy ■■■ ■■■ K■■■, který byl osobně vyslechnut i u hlavního líčení. Vzhledem k tomu, že obžalovaný se obrátil i na jiného znalce, nechal vypracovat posudek znalcem ■■■

M■■■■ M■■■■, ten předložil společně s odvoláním a poukázal na určité odlišnosti obou znaleckých posudků, doplnil odvolací soud u veřejného zasedání dokazování i výsledkem tohoto dalšího znalce. Z vyjádření ■■■ M■■■■ M■■■■ pak vyplynulo, že podíl na rozkmitání vozíku mohlo mít najetí do nerovností na vozovce před zatáčkou, které se zde nacházejí. Za využití počítačového modelu pak uvedený znalec dovodil, že při rychlosti okolo 57 km/h zvažované v rozmezí od 55 do 60 km/h by na tomto místě mohlo dojít k rozkmitání přívěsu, k jeho střídavému pohybu do pravé a levé strany, k naklápění přívěsu a dále pak k převrácení. Při výslechu u veřejného zasedání ovšem i znalec ■■■ M■■■■ připustil, že při rychlosti jízdy do 50 km/h by zřejmě k převrácení přívěsného vozíku nedošlo, i podle tohoto znalce měla významný podíl na vyvolání nehody rychlost jízdy obžalovaného převyšující nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci, navíc při jízdě s velkým přívěsným vozíkem a těžkým nákladem. Rozdíl ve výpočtu rychlostí jízdy mezi oběma znaleckými posudky nepokládal ani ■■■ M■■■■ za příliš výrazný a významný, připustil, že by rychlost mohla být propočtena poněkud jinak, pokud by se mírně pozměnilo těžiště naloženého nákladu na vozíku, přičemž přesnou polohu těžiště nákladu není možné stanovit zcela exaktně.

Vzhledem k další námitce obžalovaného týkající se předchozího zdravotního stavu poškozeného V■■■■ P■■■■ předvolal odvolací soud k opětovnému výslechu tohoto poškozeného. Ten jako svědek skutečně potvrdil, že ještě před zmíněnou nehodou prodělal jiný úraz, kdy spadl na záda z výšky zhruba 2,5 m. Svědek vypověděl, že k tomuto úrazu došlo nikoliv krátce před zmíněnou nehodou, ale asi o tři čtvrtě roku dříve, po tomto úrazu ležel asi 6 týdnů v nemocnici, dále bral léky proti bolesti zad a měl se vyvarovat nadměrného namáhání zad. Při tomto prvním úrazu však neutrpěl žádnou zlomeninu, léčen byl jen konzervativně, i po léčení však u něj přetrvávaly zdravotní problémy v podobě bolesti zad a určitého omezení zátěže.

S ohledem na obsah znaleckého posudku ■■■. P■■■■ B■■■■ lze dovodit, že zranění zad u poškozeného po zmíněné dopravní nehodě bylo zcela objektivně prokázáno. Jmenovaný utrpěl zlomeninu hrudního obratle, která si vyžádala operační zákrok a zpevnění zraněného úseku kovovým materiálem. S ohledem na charakter objektivně prokazaného poranění, dobu léčení, povahu vzniklých zdravotních obtíží, délku léčení a dobu přetrvávání zdravotních omezení postupoval okresní soud zcela správně, pokud uvedený následek na zdraví poškozeného hodnotil jako těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 tr. zákoníku. Přesto však mohl odvolací soud do jisté míry zohlednit ve prospěch obžalovaného skutečnost, že ani před tímto úrazem nebyl po zdravotní stránce poškozený zcela v pořádku a obtíže se zády se u něj projevily už před uvedenou dopravní nehodou, takže do jisté míry jej obdobné potíže omezovaly už v době před datem 14. 3. 2014.

U veřejného zasedání odvolací soud doplnil dokazování i zprávami, z nichž vyplývá, že nároky jednotlivých poškozených považované za nesporné včetně požadavků zdravotních pojišťoven již byly uhrazeny, s dalšími členy pozůstalé rodiny však nadále vede příslušná pojišťovna jednání o výši odškodnění.

S ohledem na obsah doplněného dokazování týkajícího se vymezení technických příčin dopravní nehody a povahy zranění poškozeného nepovažoval odvolací soud za potřebné provádět k věci ještě důkazy další. I po seznámení s posudkem znalce ■■■. M■■■ M■■■ však lze v zásadě setrvat na závěrech vyvozených okresním soudem. Obžalovaný řídil vozidlo se zapojeným větším přívěsným vozíkem, na němž byl naložen značně těžký náklad, a přepravovaný předmět byl vysoký přes 170 cm, takže těžiště vozíku s nákladem bylo značně vysoké a náklad labilní. Obžalovaný se pohyboval s touto soupravou po méně kvalitních silnicích III. třídy, kde se často měnily směrové a výškové poměry, v daném místě šlo o poměrně úzkou komunikaci bez vodorovného značení s nebezpečnou krajnicí, zjevně bylo možné předpokládat, že povrch silnice není příliš kvalitní, ani zcela rovný, a i těmito okolnostem měl obžalovaný přizpůsobit styl jízdy a především svoji rychlost. Oba znalci shodně dovodili, že při jízdě v daném místě obžalovaný překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci, přitom pokud by stanovené rychlostní omezení dodržel, vůbec by nemuselo k převrácení vozíku dojít. Shodně s okresním soudem mohl tedy odvolací soud poukázat na to, že uvedená dopravní nehoda byla způsobena výlučně řidičským pochybením obžalovaného, že při jízdě s vozíkem, jehož hmotnost spolu s nákladem převyšovala hmotnost malého osobního automobilu, si obžalovaný počínal značně neopatrně, ačkoliv vzhledem ke způsobu uložení nákladu byla zjevná výrazná nestabilita odůvodněná vysokým těžištěm. Obžalovaný pak při jízdě nerespektoval ani běžné rychlostní omezení. Za uvedených okolností okresní soud zcela oprávněně dovodil, že obžalovaný nehodu zavinil v důsledku porušení jmenovitě uvedených ustanovení pravidel silničního provozu vymezujících způsob přepravy nákladu a stanovení přiměřené rychlosti jízdy a v důsledku těchto pochybení způsobil obžalovaný dopravní nehodu, při níž byla jedna osoba usmrcena a další utrpěla těžké zranění s trvalými následky. Výrok o vině obžalovaného přečiny usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku a ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku bylo možné zhodnotit jako zcela správný a v souladu se zákonem.

I podle odvolacího soudu vykazuje povaha posuzované trestné činnosti, byť se jedná o nedbalostní přečiny, takovou závažnost, že vyžaduje i u osoby dosud netrestané uložení trestu přímo spojeného s odnětím svobody. Obžalovaný si musel být vědom toho, že převáží velmi těžký labilní náklad, přesto si při jízdě počínal značně neopatrně, nerespektoval ani standardní omezení rychlosti jízdy v obci a výlučně vlastním pochybením zavinil dopravní nehodu, při níž jednu osobu usmrtil a další způsobil těžké zranění. S ohledem na povahu a závažnost této trestné činnosti považoval i odvolací soud za nezbytné postihnout již obžalovaného nepodmíněným trestem odnětí svobody. Znovu však zhodnotil skutečnost, že dosud obžalovaný vedl řádný život a nově mohl přihlídnout i k tomu, že i když zranění u poškozeného P■■■ zanechá zřejmě trvalé následky, nejde o osobu, která by byla před úrazem zcela zdravá, ale o poškozeného, který do jisté míry podobnými problémy týkajícími se poranění zad trpěl už před tímto úrazem. S ohledem na uvedené okolnosti dospěl odvolací soud k závěru, že lze poněkud snížit výměru uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody. Z podnětu odvolání obžalovaného proto napadený rozsudek zrušil ve výroku o uložení trestu a nově obžalovanému uložil úhrnný nepodmíněný

trest odnětí svobody na 1 rok a 4 měsíce, tedy mírně nad spodní hranicí stanovené trestní sazby. Obžalovaný byl pro výkon trestu opětovně zařazen jako dosud netrestaný pachatel nedbalostních přečinů do nejmírnějšího typu věznice s dohledem.

Vzhledem k tomu, že se trestné činnosti obžalovaný dopustil v důsledku vážného porušení dopravních předpisů, navíc jde o osobu, která podle údajů v evidenční kartě řidiče opakovaně porušuje dopravní předpisy, především pokud jde o dodržování omezení rychlosti jízdy, když i toto pochybení se spolupodílelo na nyní posuzované trestné činnosti, uložil odvolací soud obžalovanému opětovně i citelnější trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 5 let.

Při přezkoumání výroku o náhradě škody zjistil odvolací soud, že v mezidobí byly uhrazeny nároky zdravotních pojišťoven. V novém rozhodnutí je proto odkázal s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Přezkoumat musel odvolací soud i výroky, jimiž bylo rozhodnuto o nárocích poškozených M. Š. a M. Š., pozůstalých po usmrceném J. B. I nadále bylo možné pokládat za oprávněný a zcela průkazný nárok M. S. na úhradu výdajů spojených s pohřbem poškozeného ve výši 35.469 Kč. V případě nároku na odškodnění újmy vzniklé v souvislosti s úmrtím blízké osoby však nemohl odvolací soud souhlasit s postupem, který zvolil okresní soud. Ten totiž dovedl, že pro přesné stanovení výše uvedeného nároku nemá dostatek podkladů, rozhodl se pak podpůrně použít již neplatný právní předpis, totiž občanský zákoník č. 40/1964 Sb., který stanovil výši odškodnění za smrt blízké osoby fixní částkou, v případě poškozených konkrétně částkou 240.000 Kč. Tuto částku označil okresní soud jako minimální možnou výši uplatněného nároku, kterou poškozeným přiznal, se zbytkem uplatněných nároků však poškozené odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

S tímto postupem se nemohl odvolací soud ztotožnit, neboť nárok poškozených měl být posuzován podle předpisu účinného v době jeho vzniku, tedy podle nového občanského zákoníku (o. z.), jmenovitě podle § 2959 zákona č. 89/2012 Sb. Rozhodování podle dřívějšího zrušeného předpisu by totiž mohlo evokovat představu, že i nadále lze používat fixní částky stanovené v tomto dříve účinném zákoně. Z podnětu odvolání obžalovaného proto odvolací soud zrušil i výrok, kterým bylo rozhodnuto o nárocích poškozených M. Š. a M. Š., první poškozené přiznal ve smyslu § 2962 o. z. nárok na náhradu nákladů spojených s pohřbem, se zbývající částí nároků pak poškozené odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. V této souvislosti lze zmínit i vyjádření ČSOB Pojišťovny zabývající se likvidací nároků uplatněných v souvislosti s posuzovanou dopravní nehodou, z jejíž zprávy vyplývá, že nadále probíhají jednání o výši odškodnění s dalšími pozůstalými. Pro případ dalšího řízení by tedy měla mít i příslušná pojišťovna možnost zdůvodnit vlastní stanovisko k nárokům uplatňovaným poškozenými.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 7. dubna 2015

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

██████████